

Arrest

nr. 193 370 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gelet op het arrest nr. X van 14 juni 2017 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 11 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2017 waarbij de terechtzitting van 11 juli 2017 wordt verdaagd naar de terechtzitting van 8 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15 november 1970 (Gregoriaanse kalender, verder GK) in Shan Ismud in de Somali regio in Ethiopië.

U behoort tot de Tumal clan en u bent moslim. U bent opgegroeid in uw geboortedorp en heeft er steeds gewoond. U heeft nooit school gelopen tijdens uw jeugd maar hielp uw familie die nomaden waren. Uw

familie had vee en maakte allerlei materiaal en gereedschap voor zichzelf en om te verkopen. Het was ook in uw dorp dat u uw echtgenoot I.H.A. leerde kennen. U huwde met hem in 1994. Samen kregen jullie nadien acht kinderen die net als u opgroeiden in Shan Ismud. U probeerde een aantal van uw kinderen naar de lokale school te sturen, maar wegens pesterijen en discriminatie moesten ze hiermee stoppen.

U en uw gezin behoorden tot een minderheidsclan in het dorp wat leidde tot discriminatie en zelfs tot geweld door leden die behoorden tot de meerderheidsclans, voornamelijk leden van de Isaac clan. Jullie trokken zich dan ook terug op zichzelf en werkten op jullie eigen boerderij. Maar ook dat werd niet altijd geapprecieerd door andere dorpsgenoten die vonden dat leden van een minderheidsclan geen eigen boerderij mochten bezitten. In november 2015 kwam uw oudste zoon S. thuis met een meisje van een familie uit hetzelfde dorp die tot de Isaac clan behoorde. Uw zoon vertelde u en uw echtgenoot dat ze verliefd waren en dat ze wilde trouwen. Jullie reageerden afkeurend omdat jullie wisten dat dit problemen met zich mee kon brengen. Een paar uur later stond de familie van het meisje dan ook voor jullie deur. Na de nodige scheldpartijen namen ze hun familielid terug met zich mee. De familie in kwestie waren burens van jullie. U maakte uw zoon duidelijk dat een huwelijk met dat meisje niet mogelijk was. Een paar weken later, in november 2015 (GK), bleek uw zoon toch op de loop te zijn gegaan met het meisje waarop hij verliefd was. Haar familie was razend en kwam woedend naar jullie huis terwijl jullie nog aan het slapen waren. U werd binnen aangevallen door familieleden van het meisje, terwijl uw echtgenoot buiten het slachtoffer werd van een aanval van andere familieleden van het buurmaisje. U hoorde geweerschoten. De volgende dag ontdekte u dat uw man overleden was. De autoriteiten in het dorp kwamen langs, maar konden weinig doen voor u. Uw man werd begraven, terwijl uw andere zoon verdwenen leek te zijn. U had geen idee waar hij naartoe was of waar hij zich bevond. Enkele dagen later werd uzelf opgepakt door leden van de 'Liyu' politie. Ze namen u mee naar een nabijgelegen stad waar u in een cel met andere vrouwen werd geplaatst. U bleef een dag opgesloten in deze cel. s 'Avonds slaagden enkele mannen, die in een andere cel opgesloten waren, erin te ontsnappen en de buitendeur open te beuken. Ook u maakte van de gelegenheid gebruik om weg te lopen. U trok naar een familielid in de buurt waar inmiddels ook uw andere kinderen onderdak hadden gevonden. De oom van de kinderen zei dat het beter was indien u uw kinderen niet zou zien. De autoriteiten zouden immers op zoek naar u zijn, en de jonge kinderen zouden misschien kunnen vertellen waar u was. Deze oom verstopte u enkele dagen in zijn huis alvorens uw vlucht uit het dorp en ook uit het land te regelen. U trok met een wagen naar Jigjiga. Vervolgens ging het in de richting van Addis Abeba waar u een directe vlucht naar België nam. Op 24 december 2015 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart tijdens het gehoor voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat u in uw land van herkomst onterecht en zonder reden werd aangehouden door de Liyu politie-eenheid en dat u bijgevolg niet kan terugkeren naar uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, dd. 15 juli 2016, p. 9-10-11).

Vooreerst dienen enkele opmerkingen gemaakt te worden omtrent de door u aangehaalde directe aanleiding voor uw uiteindelijke vlucht uit uw land van herkomst. U verklaart namelijk voor het CGVS dat uw oudste zoon verliefd werd op een buurmaisje die niet tot dezelfde clan behoorde maar integendeel tot een andere (meerderheids)clan in uw dorp (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). Op een dag zou uw zoon samen met dit meisje naar jullie huis zijn gekomen met de mededeling aan u en uw echtgenoot dat ze samen wilden huwen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U en uw echtgenoot zouden hier afkeurend op hebben gereageerd omdat jullie wisten dat een eventueel huwelijk ernstige problemen zou kunnen veroorzaken (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Diezelfde avond zouden leden van de familie van het buurmaisje naar jullie huis zijn gekomen om het meisje te komen halen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Jullie probeerden vervolgens jullie zoon te overtuigen de relatie met zijn vriendin stop te zetten (zie gehoorverslag CGVS, p.10). De volgende dagen gingen jullie ervan uit dat jullie in jullie opzet geslaagd waren en dat uw zoon zijn relatie had beëindigd om problemen voor zijn eigen familie te voorkomen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Voor het CGVS verklaart u echter dat twee weken later uw zoon verdwenen zou zijn samen met het buurmaisje waarop de familie van dit meisje een tweede maal naar uw huis zou zijn gekomen op zoek naar hun dochter (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde aanleiding van uw problemen in uw land van herkomst in eerste instantie betrekking heeft op uw zoon, en niet op u zelf, aangezien het uw zoon is die volgens u vermoedelijk gevlucht zou zijn samen met een

buurmeisje waarop hij verliefd zou zijn geweest. U geeft aan dat u vermoedt dat uw zoon gevlucht is met het meisje in kwestie omdat hij zou geweten hebben dat hij geen toestemming zou krijgen voor een eventueel huwelijk aangezien het meisje tot een meerderheidsclan behoorde en hijzelf tot een minderheidsclan (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). Hij zou bijgevolg vermoedelijk de vlucht vooruit genomen hebben en besloten hebben om het dorp te ontvluchten samen met zijn vriendin. U heeft geen idee waarnaar uw zoon gevlucht zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11).

U haalt echter deze gebeurtenis aan als reden en aanleiding van de ernstige problemen die uw eigen familie zou hebben gekend na de beweerde vlucht van uw oudste zoon uit het dorp. **Uw verklaringen over deze persoonlijke problemen en die van uw familie zijn echter niet steeds overtuigend en coherent.** Zo verklaart u in eerste instantie dat de familie van het meisje twee weken na het eerste incident naar uw huis kwam – nadat uw zoon met het buurmeisje verdwenen zou zijn – om te vragen waar hun familielid was en om jullie te bedreigen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Nadat uw echtgenoot gezegd zou hebben dat ze binnen mochten komen zoeken naar het meisje en nadat hij gevraagd had om hun aanval stop te zetten, zouden ze zijn weggegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart vervolgens dat ze een week later opnieuw zouden zijn langsgekomen om u en uw familie aan te vallen. U zou binnen zijn aangevallen door familieleden van het meisje terwijl u buiten geweerschoten hoorde (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Nadien zou u ontdekt hebben dat uw echtgenoot omgekomen zou zijn tijdens de aanval (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wat later tijdens het gehoor wordt u gevraagd wanneer uw zoon het buurmeisje de eerste maal meenam naar jullie huis waarop u antwoordt dat het in november 2015 was (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U herhaalt dat ze nog diezelfde avond door haar familie teruggehaald werd naar haar eigen huis (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd wat er dan in de twee hier opvolgende weken gebeurde, antwoordt u dat ze jullie twee weken later aanvielen, en dat ze toen uw echtgenoot hebben gedood (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Nu verklaart u dus dat uw echtgenoot twee weken, nadat de familie van de beweerde vriendin van uw zoon een eerste maal naar jullie huis was gekomen, omkwam bij een aanval van diezelfde familie, terwijl u eerder tijdens het gehoor aangaf dat ze twee weken na hun eerste bezoek aan jullie huis – om het meisje terug te komen halen – naar jullie zouden zijn gekomen met de vraag waar hun familielid was om weer weg te gaan en een week nadien nogmaals terug te komen om onder meer uw echtgenoot op een gewelddadige manier om te brengen. Met andere woorden, in eerste instantie verklaart u dat uw man drie weken na het eerste bezoek van de familie van het buurmeisje in kwestie aan jullie huis zou zijn omgekomen, terwijl u later tijdens het gehoor verklaart dat uw man twee weken na het eerste bezoek van deze familie zou zijn omgebracht. Nu is het CGVS er zich uiteraard van bewust dat het niet altijd evident is om bepaalde (problematische) persoonlijke gebeurtenissen exact in de tijd te plaatsen. Echter, tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u wel exacte data van enkele door u vermelde gebeurtenissen. Uw versie van de feiten voor DVZ luidde als volgt. U verklaarde voor de DVZ dat uw zoon S. wilde huwen met een meisje die behoorde tot een grotere clan waardoor ze besloten samen te vluchten op 18 november 2015. Op 25 november zou de familie van het meisje zijn langsgekomen waarbij uw man vermoord zou zijn en u zou zijn aangevallen (zie vragenlijst CGVS, dd. 23 februari 2016, p.1). Niet alleen geeft u tijdens het gehoor voor DVZ exacte data weer. U brengt slechts één aanval van de familie van het buurmeisje op uw eigen familie ter sprake wat dus een nog iets andere versie is dan degene zoals u voor het CGVS aanhaalde. Later tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u dat de tweede aanval van de familie van het buurmeisje plaatsvond op de achttiende van de elfde maand en dat uw echtgenoot bij deze aanval om het leven zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.15) terwijl u voor de DVZ verklaarde dat uw man op 25 november 2015 om het leven zou zijn gekomen. **In ieder geval slaagt u er niet helemaal in om op een coherente en eenduidige manier duidelijk te maken wat er zich precies zou hebben afgespeeld nadat uw zoon kenbaar zou hebben gemaakt dat hij wou huwen met een buurmeisje dat tot een meerderheidsclan zou hebben behoord.**

Verder zijn uw verklaringen over de beweerde verdwijning van uw zoon deels gebaseerd op veronderstellingen. Tijdens uw gehoor voor de DVZ geeft u met de nodige stelligheid aan dat uw zoon samen met zijn vriendin van een andere clan gevlucht zou zijn (zie vragenlijst CGVS, dd. 23 februari 2016, p.1). Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u in eerste instantie dat de familie van het buurmeisje jullie verteld zou hebben dat uw zoon hun familielid zou hebben meegenomen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Later tijdens het gehoor verklaart u dat uw zoon – toen hij de eerste maal met zijn vriendin naar jullie zou zijn gekomen – tegen zijn vader zou hebben gezegd dat hij eraan dacht met zijn vriendin te vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Wat later gevraagd wat u denkt dat er met uw zoon gebeurd is of wat hij gedaan heeft, nadat hij twee weken later verdwenen zou zijn, verklaart u dat u het niet weet waar hij naartoe is gegaan, en dat hij ofwel met het meisje is weggegaan, ofwel is gedood (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Later tijdens het gehoor wordt u nogmaals gevraagd of en wanneer uw zoon dan gevlucht is met zijn vriendin waarop u antwoordt dat u niet weet of hij gevlucht is maar dat u hen in ieder geval niet meer gezien heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.15). **Uw**

verklaringen over het lot van uw zoon is bijgevolg deels gestoeld op veronderstellingen. In eerste instantie geeft u aan dat hij gevlucht zou zijn samen met zijn vriendin om later toe te geven dat u in feite niet weet wat er precies met hem gebeurd is en of hij daadwerkelijk gevlucht zou zijn. Uiteraard kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u niet precies kan vertellen wat er met uw zoon gebeurd zou zijn, en of en waar hij naartoe gevlucht zou zijn, aangezien het om gebeurtenissen gaat die rechtstreeks betrekking hebben op uw zoon en niet op uzelf.

Maar u haalt voor het CGVS wel deze gebeurtenissen aan als directe aanleiding van uw persoonlijke problemen (en vervolgingsfeiten) waardoor enigszins verwacht mag worden dat u meer en concretere informatie kan geven over het lot van uw zoon en zijn beweerd vriendin. **In ieder geval kan besloten worden dat de door u aangehaalde aanleiding van uw beweerd persoonlijke problemen – met name de beweerd vlucht van uw zoon en zijn vriendin – in feite betrekking heeft op uw zoon en niet op uzelf, en dat uw verklaringen over de beweerd gevolgen voor uzelf en uw familie van de verklaarde daden van uw zoon niet voldoende overtuigend en coherent zijn.**

Ook over de nasleep van de beweerd aanval(len) van de naburige familie op uw eigen familie kunnen enkele ernstige bedenkingen gemaakt worden. Zo verklaart u dat uzelf, enkele dagen nadat het lichaam van uw echtgenoot begraven zou zijn, aangehouden zou zijn door leden van de 'Liyu' politie (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart hierover dat de commissaris van de 'Liyu' politie en enkele andere mensen die u niet kende naar u zouden zijn toegekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Verder geeft u aan dat leden van de overheid u arresteerden en dat ze u naar Jigjiga brachten (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd naar de reden van uw beweerd aanhouding door de autoriteiten, rekening houdende met het feit dat uw man overleden was en uw twee zonen vermist waren, antwoordt u dat ze tegen u zeiden dat uw zoon 'ubo' was – een beledigende term – en dat jullie bandieten waren (zie gehoorverslag CGVS, p.17). U verklaart verder dat u meegenomen werd en dat u naar een plaats zou zijn gebracht waar twee andere vrouwen en twee andere mannen waren opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p.18). **Hierbij dient ten eerste opgemerkt te worden dat u geen directe aanleiding, reden of oorzaak van uw beweerd aanhouding kan geven.** Zeker in het licht van uw eerdere verklaringen, namelijk dat uw man het slachtoffer was geworden van een aanval door leden van een naburige familie, kan het als erg vreemd beschouwd worden dat de autoriteiten net u zouden arresteren en niet op zoek zouden gaan naar de daders van de beweerd moord op uw echtgenoot. U kan met andere woorden geen plausible verklaring geven voor uw beweerd aanhouding door de lokale autoriteiten. U geeft zelf aan dat – de dag nadat uw echtgenoot gedood zou zijn – leden van de autoriteiten naar uw huis zouden zijn gekomen om vast te stellen wat er was gebeurd waarop uw man een dag later begraven zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.16-17). Het is bijzonder vreemd dat diezelfde leden van de autoriteiten kort nadien opnieuw naar uw huis zouden zijn gekomen om u te arresteren en mee te nemen om u op deze manier extra en zonder duidelijke reden te bestraffen. Wanneer u op deze bemerking gewezen wordt tijdens het gehoor voor het CGVS, haalt u aan dat de leden van de bewuste buurfamilie tot dezelfde clan zouden behoren als de leden van de autoriteiten. Maar zelfs als dit zo zou zijn blijft het vreemd dat u zonder enige aanleiding of zonder enige concrete beschuldiging zomaar zou worden aangehouden door de lokale autoriteiten. **U slaagt er met andere woorden niet in een plausible reden of verklaring te geven voor uw beweerd aanhouding door de 'Liyu' politie.** Een zo plots uit de lucht vallende arrestatie, zonder enige beschuldiging in uw richting, komt weinig geloofwaardig over. Zoals gezegd komt u tijdens het gehoor voor het CGVS niet verder dan de loutere verklaring hiervoor dat de leden van de buurfamilie tot dezelfde clan behoren als de leden van de autoriteiten. Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u aan dat u op 28 november 2015 zou zijn aangehouden omdat uw zoon gevlucht zou zijn met zijn vriendin (zie vragenlijst CGVS, dd. 23 februari 2016, p.1). Bij deze door u naar voren gebrachte reden van uw aanhouding kan weer vermeld worden, zoals hierboven reeds gedaan werd, dat het vreemd is dat u aangehouden zou worden ten gevolge van een beweerd handeling van uw zoon, en dus niet van u zelf. Bovendien verklaarde u verder voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw zoon en zijn vriendin volgens de politie gevlucht zouden zijn naar het ONLF ('Ogaden National Liberation Front') (zie vragenlijst CGVS, dd. 23 februari 2016, p.1). Tijdens uw gehoor voor het CGVS vermeldt u echter niets van deze vermeende beschuldiging door de lokale politie. Zelfs wanneer u uitdrukkelijk gevraagd wordt hoe de beschuldiging tegen u luidde na uw vermeende arrestatie, komt u weer niet verder dan algemeen te stellen dat ze u beschuldigden en dat ze wilden weten waar uw zoon was, en dat ze hem de beledigende term 'ubo' toewierpen (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Wanneer u tijdens het gehoor voor het CGVS vervolgens gewezen wordt dat u voor de DVZ vermeld had dat de politie uw zoon beschuldigd had gevlucht te zijn naar het ONLF, verklaart u in eerste instantie dat het ONLF een rebellenbeweging is (zie gehoorverslag CGVS, p.19).

Gevraagd of de politie die u had opgepakt iets zei over het ONLF, verklaart u merkwaardig genoeg – en in tegenspraak met uw verklaringen voor de DVZ – van niet en voegt u eraan toe dat ze uw familie beledigden en dat ze jullie zouden verdrijven, en dat ze jullie zouden behandelen zoals uw tante (zie

gehoorverslag CGVS, p.19). U verwijst hierbij naar uw tante die volgens uw verklaringen eerder in hetzelfde jaar gearresteerd zou zijn en uiteindelijk zou zijn overleden in de gevangenis van Jigjiga (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Maar ook dit zijn loutere verklaringen van uw persoon tijdens het gehoor voor het CGVS. Wanneer meer uitleg gevraagd wordt over het lot van uw tante, verklaart u dat dit familielid eerder in het jaar problemen zou hebben gekend met een lid van een andere familie waarop ook zij zou zijn aangehouden en naar de gevangenis zou zijn overgebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.17). U kan ook van deze verklaring echter geen begin van bewijs voorleggen.

Wanneer er tijdens het gehoor voor het CGVS verder ingegaan wordt op uw persoonlijke beweerde aanhouding, verklaart u dat u opgesloten zou zijn in een huis waar twee andere vrouwen, en twee andere mannen, in een andere kamer, zouden zijn opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p.18). U verklaart hier één dag te zijn opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd wie de twee andere vrouwen waren die in dezelfde kamer waren opgesloten, antwoordt u dat u het niet meer weet (zie gehoorverslag CGVS, p.18). U verklaart dat het huis waarin u opgesloten zou zijn, gelegen was in Qurah (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd waar precies in Qurah, komt u niet verder dan dat het in het oosten moet geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.18). U verklaart tot slot dat de twee aanwezige mannen erin slaagden de deur te forceren zodat jullie de volgende nacht konden weglopen (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd naar aanwezige bewakers, stelt u dat u ze niet kon zien, en gevraagd naar de andere opgesloten mannen, verklaart u dat u ze evenmin kon zien, en dat u de laatste was die wegliep uit het huis (zie gehoorverslag CGVS, p.18). **U slaagt er derhalve niet in uw beweerde aanhouding en opsluiting te staven via doorleefde en overtuigende verklaringen, noch door enige andere vormen van bewijzen.** Uw verklaringen over de door u aangehaalde persoonlijke aanhouding en opsluiting, en de tegen u geuite beschuldiging zijn enerzijds vaag en erg algemeen te noemen en op sommige punten zelfs inconsistent.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe te kunnen stellen dat de door u aangehaalde oorzaak van uw beweerde persoonlijke familiale problemen, met name de beweerde vlucht van uw zoon met een meisje behorend tot een meerderheidsclan, niet weten te overtuigen. Deze door u aangehaalde oorzaak heeft enerzijds geen betrekking op uzelf, maar op uw zoon. Anderzijds zijn uw afgelegde verklaringen hierover niet consistent en niet overtuigend te noemen. Bovendien weet u evenmin te overtuigen wat de door u aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten in uw land van herkomst betreft die hieruit zouden zijn voortgevloeid. U slaagt er niet in een plausibele en overtuigende aanleiding of reden voor uw beweerde persoonlijke aanhouding te geven. Daarenboven zijn uw verklaringen over uw beweerde aanhouding en korte opsluiting evenmin overtuigend

U legt tijdens het gehoor voor het CGVS geen documenten voor die de door u aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten in uw land van herkomst zouden kunnen staven. U legt enkel uw persoonlijke identiteitskaart voor, maar uw identiteit, noch uw nationaliteit, wordt in deze beslissing in twijfel getrokken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster “Internet-artikel AllAfrica, East Africa: West Must Act to Stop the Liyu Police Terror in Ogaden, <http://allafrica.com/stories/201607040435.html>” en “Open brief Amnesty International, Call to Ethiopian authorities: enable independent investigation into extra-judicial executions in Somali Regional State, 31 oktober 2016”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 januari 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij klaagt aan *“dat het Commissariaat-generaal geen enkele informatie toevoegt aan haar beslissing of het administratief dossier omtrent de positie van de Tumal-minderheidsclan, en de problemen die hieromtrent zijn gerapporteerd”*.

Zij verwijst dienaangaande naar *“United Nations General Assembly, Human Rights Council, Report of the Special Rapporteur on minority issues, 28 januari 2016, A/HRC/31/56, p. 10”*, *“Amnesty International, Nowhere Else To Go: Forced Returns of Somali Refugees from Dadaab Refugee Camp, Kenya, 15 November 2016, p. 26”* en *“Minority Rights Group International, State of the World's Minorities and Indigenous Peoples 2015, Africa, p. 80-81”* aangaande de kwetsbare positie van de Tumal-clan in Somalië en de discriminaties die deze clan in Somalië moet ondergaan, wat volgens haar *“evengoed [kan] worden toegepast op de Somali regio in Ethiopië, die zich juist over de grens bevindt en dezelfde clan-historiek heeft”*. Zij wijst tevens op *“Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen ambtsbericht Somalië, december 2014, p. 59”* waarin gesteld wordt dat huwelijken tussen leden van meerderheidsclans en leden van minderheden traditioneel niet toegestaan zijn maar sporadisch wel voorkomen.

Verzoekster houdt vol *“dat ze niet weet waar haar zoon naartoe is gegaan, en of het meisje effectief bij hem was”*, waardoor zij zich *“mag baseren op veronderstellingen, bij gebrek aan opheldering”* en *“er niet verwacht [mag] worden van de verzoekster dat zij concrete informatie kan geven over het lot van haar zoon”*.

Zij stelt *“dat de aanval van de familie van het meisje plaatsvond op 25 november 2015”* en meent dat zij *“wel degelijk coherente en gedetailleerde verklaringen [aflegde] over de aanval door de familie van de meerderheidsclan, en de dood van haar echtgenoot”*.

Verzoekster verwijst naar *“Human Rights Watch, World Report 2016 – Ethiopia, 27 January 2016”* en *“Open brief Amnesty International, Call to Ethiopian authorities: enable independent investigation into extra-judicial executions in Somali Regional State, 31 oktober 2016”*, waaruit volgens haar blijkt dat de Liyu-politie *“verantwoordelijk is voor arbitrair en excessief geweld tegen burgers”* en verdacht wordt van *“buitengerechterlijke executies in verschillende districten in de Somali regio, onder andere in het Harshin district van verzoekster”*.

Zij legt uit *“dat de politieleden haar beledigden door middel van de denigrerende term ‘ubo’ en haar familie bandieten noemden”* en dat haar tante eerder in hetzelfde jaar gearresteerd werd *“omdat ze ervan verdacht werd bij de rebellenbeweging ONLF te horen”*. Zij wijst dienaangaande op *“het clangegeven”* dat *“een bepalende factor [is] in de Somalische en Ethiopische samenleving”* en voert aan dat *“de daders van de moord, net als de autoriteiten, tot de meerderheidsclan [behoren]”*. Het bij het verzoekschrift gevoegde *“Internet-artikel AllAfrica, East Africa: West Must Act to Stop the Liyu Police Terror in Ogaden, <http://allafrica.com/stories/201607040435.html>”* stelt dat de Liyu-politie leden rekruteert binnen de eigen clan en dat ze de Somali minderheid pesten en intimideren. Verzoekster stelt *“dat de federale politiediensten zich niet bezighouden met dergelijke familiale conflicten. Dit wordt overgelaten aan de lokale politie, die volledig uit leden van de meerderheidsclan bestaat.”*

Zij klaagt aan dat het administratief dossier *“niet de minste informatie [bevat] aangaande de positie van de Tumal als minderheidsclan, en het arbitraire geweld door de Liyu-politie”* en dat *“er geen landeninfo opgenomen [is] in het administratief dossier”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, *“minstens om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met het oog op verder onderzoek”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië omwille van problemen met haar burens en de daaropvolgende arrestatie door de Liyu-politie. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

2.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster enkel persoonlijke problemen voorhoudt en niet aantoonbaar dat ze vervolgd wordt omwille van een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag nu verzoekster niet evenmin aantoonbaar dat de waarachtigheid haar asielrelaas wordt betwist, en ze hoe dan ook niet de persoon is die huwelijksproblemen heeft en hierdoor vervolgd wordt door de schoonfamilie, laat noch aantoonbaar dat ze geen bescherming van haar overheid kon krijgen.

2.5. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, legde verzoekster incoherente verklaringen af over de problemen met haar burens omwille van haar zoon, daar zij op het Commissariaat-generaal enerzijds aangaf dat haar echtgenoot omkwam op 18 november 2015 bij een aanval van de familie van het buurmeisje, twee weken nadat diezelfde familie een eerste maal naar hun huis was gekomen (gehoor, p. 11, 14-15), terwijl zij anderzijds stelde dat de familie van het buurmeisje twee weken na hun eerste bezoek aan hun huis opnieuw langskwamen om dan een week nadien een derde keer terug te komen waarbij haar echtgenoot stierf (gehoor, p. 9). Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde verzoekster dan weer dat haar zoon wilde huwen met het buurmeisje, dat ze samen vluchtten op 18 november 2015 en dat de familie van het meisje op 25 november 2015 langskwam waarbij haar man vermoord werd (vragenlijst DVZ, p. 1). De stelling in het verzoekschrift "*dat de aanval van de familie van het meisje plaatsvond op 25 november 2015*" doet geen afbreuk aan de tegenstrijdigheden in verzoeksters eerdere verklaringen. Immers verzoekster verklaarde afwisselend van 1, 2 dan wel 3 confrontaties met de familie van het buurmeisje. Dat verzoekster verschillende concrete data geeft van het overlijden van de echtgenoot ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas, echter uit de vaststelling dat verzoekster de chronologie van de incidenten niet coherent kan weergeven kan slechts afgeleid worden dat de feiten niet waarachtig zijn.

Immers in zoverre verzoekster Tumal is, wat een loutere bewering is, te meer ze de procedure tot verzoening tussen de clanfamilies niet ter sprake brengt, laat staan toelicht. De Raad kan dan ook geen

geloof hechten aan verzoeksters bewering tot de Tumul te behoren of te behoren tot een andere niet aanvaardbare clan dan deze van de vrouw van haar zoon. De Raad benadrukt dat van een gehuwde vrouw met acht kinderen, kan verwacht worden dat zij over de nodige sociale kennis beschikt die beslissend is in haar leven als beweerdelijk Tumul, en dat van haar kinderen, *quod non*. Verzoekster stelt de feiten als persoonlijke gegevens binnen twee families voor waarbij de ene familie boos is op de andere familie en een lid hiervan doorschiet.

2.6. Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat het administratief dossier “*niet de minste informatie [bevat] aangaande de positie van de Tumul als minderheidsclan*”, merkt de Raad op dat dit niet dienstig is aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters Tumul herkomst.

Hoe dan ook, verzoekster ook nalaat enige informatie neer te leggen aangaande de positie van de Tumul in Ethiopië, daar zij citeert uit informatie over de Tumul-clan in Somalië, doch geen objectieve informatie voorlegt aangaande hun situatie in Ethiopië, noch enig bewijs van haar stelling dat de informatie over Somalië “*evengoed [kan] worden toegepast op de Somali regio in Ethiopië, die zich juist over de grens bevindt en dezelfde clan-historiek heeft*”. Evenmin wordt dit ter terechtzitting aangetoond te meer verzoekster het niet nodig achtte zelf te verschijnen.

2.7. Verzoekster maakt de arrestatie en opsluiting door de Liyu-politie evenmin aannemelijk. Zo beweerde zij op het Commissariaat-generaal dat de Liyu-politie haar beschuldigen, dat ze wilden weten waar haar zoon was en dat ze hem de beledigende term ‘ubo’ toewierpen (gehoor, p. 19), terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat haar zoon en het buurmeisje volgens de politie gevlucht zouden zijn naar het ONLF (vragenlijst DVZ, p. 1). Hiermee geconfronteerd tijdens haar gehoor, ontkende verzoekster dit en herhaalde zij dat de politie enkel haar familie beledigden en zeiden dat ze hen zouden verdrijven en zouden behandelen zoals haar tante, die eerder in hetzelfde jaar gearresteerd zou zijn en uiteindelijk zou zijn overleden in de gevangenis van Jigjiga (gehoor, p. 17, 19). De stellingen in het verzoekschrift “*dat de politieleiden haar beledigden door middel van de denigrerende term ‘ubo’ en haar familie bandieten noemden*” en dat haar tante eerder in hetzelfde jaar gearresteerd werd “*omdat ze ervan verdacht werd bij de rebellenbeweging ONLF te horen*” kunnen bovenstaande incoherenties niet verschonen. Voorts kon verzoekster over haar opsluiting niet vertellen wie de twee andere vrouwen waren die in dezelfde kamer waren opgesloten (gehoor, p. 18), waar precies in Qurah het huis gesitueerd was (gehoor, p. 18) of wat er gebeurde met de bewakers en andere opgesloten mannen toen zij (vrij makkelijk) ontsnapte (gehoor, p. 18). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters asielrelaas een aaneenschakeling is van losse en door elkaar gehaalde persoonlijke, politieke en of sociale elementen en geheel verzonnen voorkomt.

2.8. Waar verzoekster verwijst naar “*Human Rights Watch, World Report 2016 – Ethiopia, 27 January 2016*”, “*Open brief Amnesty International, Call to Ethiopian authorities: enable independent investigation into extra-judicial executions in Somali Regional State, 31 oktober 2016*” en “*Internet-artikel AllAfrica, East Africa: West Must Act to Stop the Liyu Police Terror in Ogaden, <http://allafrica.com/stories/201607040435.html>*” waaruit volgens haar blijkt dat de Liyu-politie “*verantwoordelijk is voor arbitrair en excessief geweld tegen burgers*”, dat ze verdacht worden van “*buitengerechterlijke executies in verschillende districten in de Somali regio, onder andere in het Harshin district van verzoekster*”, dat de Liyu-politie leden rekruteert binnen de eigen clan en dat ze de Somali minderheid pesten en intimideren, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier - gelet op het voorgaande - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.10. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.12. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.13. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK